

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Sa/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201187
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1020201187.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: L. J. J., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník P. arabskej republiky, bez dokladu totožnosti, aktuálne pobytom: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený Centrom právnej pomoci so sídlom Račianska 1523/71, P.O.BOX 18, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka PZ Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava o správnej žalobe žalobcu vo veci zaistenia zo dňa 05.08.2020, podanej proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-63-015/2020-AV zo dňa 03.07.2020, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-63-015/2020-AV zo dňa 03.07.2020, o zaistení žalobcu, L. J. J., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník P. arabskej republiky, bez dokladu totožnosti, podľa ust. § 230 ods. 1 pís. a/

z r u š u j e.

II. Žalovanému n a r i a d ť u j e žalobcu bezodkladne zo zaistenia prepustiť.

III. Žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Včas podanou žalobou zo dňa 05.08.2020, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1, 2 SSP, doručenou dňa 14.08.2020 Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 1, 2 zák.č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-63-015/2020-AV zo dňa 03.07.2020 a nariadenia jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Správnomu orgánu vytkol nie riadne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, spôsobujúce jeho nepreskúmateľnosť, nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nesprávne právne posúdenie veci, na základe čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Právne svoje dôvody založil na porušení ust. § 88 ods. 1 pís. b/, § 88 ods. 4 Zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej aj „ZoPC“), § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“).

2. V žalobe s odkazom na Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, namielol neodôvodnenie účelnosti a efektívnosti dĺžky doby zaistenia podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a tiež neodôvodnenie jeho umiestnenia v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 02.09.2020 náležite, na individuálnom princípe, bez zaoberania sa vyhodnotením existencie možných prekážok jeho vyhostenia. Žalovanému vytkol, že sa nezaoberal prebiehajúcim ozbrojeným vojenským konfliktom v krajine jeho pôvodu a ani tým, čo by mu hrozilo v prípade návratu do Sýrie, kde je bezpečnostná situácia aj naďalej na väčšine územia nestabilná. Aj napriek tomu, že s výnimkou provincie Idlib a príľahlých oblastí provincií Latakia, Hama a Aleppo,

severného pohraničia s Tureckom a tiež východu krajiny v povodí rieky Eufrat, sa už rozsiahle vojenské operácie neočakávajú, v krajine existuje vysoké riziko teroristických útokov, politicky aj kriminálne motivovaných únosov a celkovo násilnej kriminality, a to aj na vládou kontrolovaných územiach. Vysoké je aj riziko zranenia alebo smrti pri explózii nevybuchutej munície alebo nastražených výbušnín a mín. Presuny po krajine komplikuje množstvo kontrolných stanovišť, ktoré ovládajú provládne alebo protivládne sily, prípadne lokálne milície. Zdôraznil aj to, že vzhľadom na prebiehajúcu občiansku vojnu ani Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR neodporúča slovenským občanom cestovať do Sýrie. V jeho prípade neprichádza do úvahy ani vrátenie na územie inej členskej krajiny alebo tretej krajiny, nakoľko po celú dobu úteku zo Sýrie prechádzal viacerými krajinami bez oprávnenia na pobyt a bez platného cestovného dokladu a teda na jeho prijatie neexistuje žiaden právny dôvod ani zákonný podklad. V inom členskom štáte žalobca o azyl nepožiadaval. Do pozornosti dal názor NS SR vyjadrený v rozsudku sp. zn. 1 Sza/8/2015, podľa ktorého je teda možné prejednávajúcu vec uzavrieť vyslovením právneho názoru, že „správny orgán má povinnosť sa zaoberať v konaní o zaistení cudzinca nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je účastníkom administratívneho vyhostenia najmä v kontexte Dohovoru či návratovej smernice, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení.“ Svoje námietky postavil na judikatúre všeobecných súdov a citácii nosných myšlienok z rozhodnutí NS SR sp. zn. 1 Sza/8/2015, 1Sza/7/2016, 10 Szak/11/2016 zo dňa 17.10.2016, a nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 a svoje zaistenie označil za nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať administratívne vyhostenie a naplniť účel zaistenia. Rozhodnutiu žalovaného vytkol, že je založené len na súlade so zákonom o pobyte cudzincov, pričom absentuje jeho odôvodnenie z pohľadu efektivity a účelnosti jeho zaistenia vzhľadom na existujúce prekážky vyhostenia, nepreskúmateľnosť pre absentujúcu správnu úvahu žalovaného ohľadom viacerých závažných skutkových okolností. Žalovaný podľa jeho názoru v napadnutom rozhodnutí neuviedol dostatočné dôkazné prostriedky z ktorých vychádzal pri stanovení dĺžky doby zaistenia a ktorými odôvodnil svoje právne závery, iba nanajvýš blanketne a formálne uviedol, že bude vo veci vykonávať úkony a bude zabezpečovať materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy účastníka konania. Neuviedol, či je zrealizovanie cesty v prvom rade bezpečné a vôbec možné.

3. Vo vyjadrení, ktoré žalovaný doručil k podanej správnej žalobe uviedol, že žalobca bol dňa 03.07.2020 zadržaný bol bez dokladu totožnosti a tvrdil, že je zo Sýrie. Nakoľko sa zdržiaval na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru bez oprávnenia a cestovného dokladu, žalovaný podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov vydal toho istého dňa rozhodnutie o administratívnom vyhostení na územie Sýrskej arabskej republiky, vedené pod č. PPZ-HCP-BA5-63-012/2020-AV, bez určenia lehoty na vycestovanie, s uložením zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu jedného roka. Následne bol žalobca podľa ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov zaistený na účel výkonu administratívneho vyhostenia, so stanovenou dĺžkou doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 02.09.2020. Žalovaný uviedol, že si je plne vedomý bezpečnostnej situácie v Sýrii, predovšetkým v provincii Idlib, ale poukázal aj na to, že takmer všetci cudzinci s neoprávneným pobytom na našom území tvrdia, že pochádzajú práve z tejto provincie v Sýrii, čo považuje za účelové a zavádzajúce a čo bol aj dôvod, že nevyužil maximálnu lehotu ale zaistenie určil v dolnej polovici sadzby, ktorú mu dovoľuje zákon o pobyte cudzincov a po celý čas zaistenia bude skúmať jeho či účelnosť stále trvá. Dodal, že ak Útvár policajného zaistenia pre cudzincov Medvedov, príslušný na zabezpečenie náhradného cestovného dokladu, zistí že tento nie je možné zabezpečiť a nebude možné ani realizovať samotné vyhostenie, oznámi túto skutočnosť žalovanému, ktorý žalobcu zo zaistenia ihneď prepustí. Tiež poznamenal, že doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presne ohraničiť sa nedá nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov a počas nej bude zabezpečovať pokrytie nákladov na samotné vyhostenie, materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy žalobcu. totožnosť, vybavovať náhradný cestovný doklad, pričom žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu sa podáva na príslušnom zastupiteľskom úrade, následne sa potvrdí totožnosť, vystaví náhradný cestovný doklad, až následne sa pristúpi k samotnému procesu realizácie výkonu vyhostenia. Doplnil, že zo Sýrie prichádza množstvo osôb, o ktorých minulosti nemajú bezpečnostné zložky žiadnu vedomosť a preto je nevyhnutné poznať ich totožnosť. Napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne a v každej časti aj dostatočne odôvodnené.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov

podanej žaloby a riadiac sa zmením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Predvolanie na pojednávanie určené na deň 24.08.2020 bolo z dôvodu dodržania lehoty zakotvenej v ust. § 228 SSP, právnomu zástupcovi žalobcu ako aj žalovanému doručované prostredníctvom elektronickej schránky. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 SSP) dospel bez vypočutia účastníkov konania a ich zástupcov, ktorí sa z pojednávania písomne ospravedlnili a súhlasili z prejednaním veci v ich neprítomnosti, k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (ust. § 206 ods. 3 SSP) je dôvodná, rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 230 ods. 1 pís. a/ SSP zrušil a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

1. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5, 6 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

2. Podľa § 221 ods. 1, 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

3. Podľa § 225 ods. 1 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

4. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

5. Podľa § 230 ods. 1 pís. a/ SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

5. Napadnutým rozhodnutím zo dňa 03.07.2020, č. PPZ-HCP-BA5-63-015/2020-AV, právne odôvodneným ust. § 88 ods. 1 pís. b/, § 88 ods. 4, 5, § 89 ods. 1 a/, b/ a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, čl. 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území a čl. 5 ods. 1 pís. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv slobôd, žalovaný podľa ust. § 88 ods. 1 pís. b/ zákona o pobyte cudzincov, zaistil žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca bol dňa 03.07.2020 v čase o 05:50 hod. zadržaný hliadkou Okresného oddelenia Policajného zboru Bratislava, bez dokladu totožnosti, na základe čoho bol v zmysle § 79 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. predvedený na Mobilnú jednotku Policajného zboru Bratislava. Z vykonaných lustrácií v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že sa na území SR, resp. schengenského priestoru zdržiava neoprávnene, na základe čoho podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov vydal správny orgán toho istého dňa rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení, vedené pod č. PPZ-HCP-BA5-63-012/2020-AV, v ktorom mu neurčil lehotu na vycestovanie a vylúčil aj odkladný účinok, s následkom vykonateľnosti rozhodnutia jeho dorúčením.

6. Dňa 25.06.2020 bola so žalobcom spísaná aj zápisnica o vyjadrení účastníka konania, vedená pod č. PPZ-HCP-BA5-63-014/2020-AV, v ktorej uviedol, že nedisponuje dostatkom finančných prostriedkov, tiež nemá zabezpečené žiadne ubytovanie a preto mu správny orgán nemohol alternatívu voči zaisteniu na výkon administratívneho vyhostenia uložiť. Podľa ust. § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, mu bola daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia o zaistení pred jeho vydaním, k spôsobu ich zistenia a prípadne navrhnúť ich doplnenie. Žalobca sa k veci viac vyjadriť nechcel.

7. Žalovaný konštatoval, že dĺžku doby zaistenia určil v súlade s ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 02.09.2020. Táto doba je nevyhnutná, ale možno ju skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Uviedol, že v spolupráci s Útvárom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia SR, pričom bude zabezpečovať pokrytie nákladov na samotné vyhostenie, vydanie cestovného dokladu, potrebného k reálnemu vyhosteniu žalobcu a materiálne aj personálne bude zabezpečovať jeho prepravu. Dobu zaistenia z jeho pohľadu určil priamo úmerne dobe potrebnej k vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu žalobcu do bezpečnej krajiny, ktorá ho prijme. Počas celej doby zaistenia bude postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov a v prípade, že zistí nové skutočnosti, bude postupovať tak, aby žalobcovi nevznikla žiadna bezdôvodná ujma. Žalovaný dodal, že vzhľadom k prebiehajúcej konaniu o vyhostení, je zaistenie žalobcu v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky.

8. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

9. Podľa ust. § 84 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčil lehotu na vycestovanie,

10. Podľa § 84 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak štátny príslušník tretej krajiny nemôže vycestovať, pretože nemá platný cestovný doklad alebo prostriedky na vycestovanie.

11. Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat, nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

12. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

13. Podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení. Ak totožnosť zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny nemožno bezodkladne zistiť, policajný útvar k rozhodnutiu o jeho zaistení pripojí také dôkazy, aby táto osoba nemohla byť zamenená s inou osobou.

14. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

15. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. O uložení povinnosti podľa odseku 1 písm. b/ môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

16. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

17. Podľa § 90 ods. 2 písm. b/ bod 2 zákona o pobyte cudzincov, zariadenie je povinné prepustiť bez zbytočného odkladu zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny, na základe rozhodnutia súdu.

18. Podľa článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.

19. Podľa článku 5 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

20. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti, dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o zaistení svoje špecifiká, spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne, zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenia zaisteného alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu.

21. Žalobca vo svojej žalobnej argumentácii namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci, na základe čoho dospel žalovaný k nesprávnym skutkovým zisteniam a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia s následkom jeho nepreskúmateľnosti, ktorej podriadil odôvodnenie napadnutého rozhodnutia o jeho zaistení, podľa ust. § 88 ods. 1 pís. b/ zákona.

22. Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že NS SR v rozsudku sp.zn. 1 Sžak/10/2017 zo dňa 27.06.2017, vyjadril: „Kasačný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatneným kasačným dôvodom uvedeným pod § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci /merita/) udáva, že s týmto zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod (viď aj bod č. 13) zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednáwanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.“

23. Vychádzajúc z uvedeného názoru je teda zrejmé, že predpokladom právnej situácie nesprávneho právneho posúdenia veci je správne a zákonne zistený skutkový stav veci. Logicky teda možno vyvodiť, že rozhodnutie správneho orgánu nemôže trpieť vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a súčasne aj nesprávneho právneho posúdenia veci a tvrdenie žalobcu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci a napadnuté rozhodnutie súčasne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, spôsobuje jeho námietku a priori nedôvodnou.

24. Nosnou odvolacou námietkou žalobcu bolo neskúmanie a nevyhodnotenie existencie prekážok administratívneho vyhostenia a neskúmanie účelnosti a efektivity zaistenia. Správny súd však konštatuje, že uvedená námietka má podľa jeho názoru miesto v odvolacom konaní proti rozhodnutiu o vyhostení žalobcu, v ktorom má svoje logické opodstatnenie a aj priestor na argumentáciu nestabilnou a nevyhovujúcou bezpečnostnou situáciou v krajine pôvodu. Inštitút zaistenia predstavuje len nástroj na realizáciu výkonu vyhostenia a podstatným pri jeho využití, je správne vyhodnotenie časového hľadiska jeho využitia. Aj NS SR vo svojej judikačnej praxi vyslovuje povinnosť policajného orgánu, preveriť

reálnosť naplnenia účelu zaistenia, teda skúmať reálnosť vykonania odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny z územia SR ale najmä z časového hľadiska zaistenia.

25. Za dôvodnú však súd považuje námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre jeho nedostatočné odôvodnenie ako také a aj v časti dĺžky doby zaistenia.

26. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

27. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

28. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a podstatným pre posúdenie veci, či boli dané dôvody zaistenia vrátane jeho dĺžky. V zmysle citovaných zákonných ustanovení musí mať žalovaný ustálený predmet konania, s prehľadom v aplikácii konkrétneho ustanovenia zákona, navyiac ak potrebu zaistenia žalobcu odôvodnil jeho neoprávneným pobytom na území SR a členských krajín, bez dispozície akýmkoľvek dokladom totožnosti. Vzhľadom k poznatkom, ktoré už výsluchom žalobcu do zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania v zmysle ust. § 22 ods. 1 Správneho poriadku, vedenej pod číslom PPZ-HCP-BA5-63-013/2020-AV dňa 03.07.2020 získal, bol povinný pomenovať a konkretizovať úkony, ktoré treba za účelom zistenia totožnosti a zabezpečenia dokladu totožnosti žalobcu vykonať, či naznačiť doplnenie ktorých najnevyhnutnejších informácií je potrebné a prečo zaobstaráť a pod., čím by zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnil aj dĺžku doby zaistenia.

29. Inštitút zaistenia cudzinca je zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca (čl. 8 ods. 2 Charty základných práv a slobôd), ktorá je ako základné ľudské právo zaručená (čl. 8 ods. 1 charty). Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Súd poznamenáva, že presnú dobu zaistenia cudzinca nie je možné predbežne presne určiť, jej dĺžka závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí zdravotný stav zaisteného, jeho spolupráca, komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky a príslušnými orgánmi iných, dotknutých štátov, ktorých sa nútený návrat cudzinca týka, ako aj vybavenie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu upraveného medzinárodnými dohodami, ktorými sú dotknuté krajiny signatármi. Splnenie požiadavky žalobcu na odôvodnenie presného ohraničenia doby zaistenia, aj s konkretizovaním všetkých úkonov potrebných k vyhosteniu, je vzhľadom k jedinečnosti každého prípadu nereálne a ťažko splniteľné. Správny orgán totiž až po samotnom zaistení cudzinca začne vykonávať úkony spojené so zabezpečením vyhostenia, alebo odovzdania do iného členského štátu, bez možnosti časového ovplyvnenia vykonania jednotlivých úkonov, ďalšími inštitúciami. Inak povedané, nie sú mu zverené také oprávnenia a právomoci, aby bolo direktívnym spôsobom možné z jeho postavenia zabezpečiť vykonanie nevyhnutných úkonov v konkrétnom časovom horizonte. Žalovaný k odôvodneniu stanovenej dĺžky zaistenia žalobcu však vôbec neoboznámil a ani len nenaznačil činnosti, ktoré bude potrebné vykonať, a to napr. overenie mena, priezviska, dátumu narodenia, štátnej príslušnosti žalobcu (t.j. zosobnenie osoby žalobcu), lustrácie v príslušných policajných evidenciách, kontaktovanie príslušného úradu i iných autorít, vykonávanie úkonov smerujúcich k vyhosteniu žalobcu do krajiny pôvodu.

30. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu a aj Ústavného súdu Slovenskej republiky nesporne vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd nie je súdom skutkovým, teda súdom, ktorý by uskutočňoval dokazovanie, ale je súdom, ktorý napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej správy preskúmava z hľadiska ich zákonnosti a zásadne posudzuje právne otázky napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, čo vyplýva napr. z rozsudku NS SR sp.zn. 6Sžo/472/2009 zo dňa 28.09.2010, ako aj uznesenia ÚS SR pod sp.zn. IV.ÚS 101/2010.

31. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy SR. Ak správny orgán pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku, dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane povinnosti rozhodnutie odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutia dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako správny orgán v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

32. Povinnosťou správneho orgánu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca a nevyhnutná. Správny súd sa v preskúmvanej veci plne stotožnil s námietkami žalobcu o riadnom neodôvodnení napadnutého rozhodnutia, vyvolávajúcom vadu jeho nepreskúmateľnosti, i keď nie z rovnakých dôvodov. Je však nútený konštatovať, že len všeobecné konštatácie a citáciu ustanovení zákona, nemožno považovať za dostačujúce a nahrádzajúce odôvodnenie rozhodnutia podľa požiadaviek kladených ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

33. V rozhodnutí sp.zn. 1Sža/9/2016 zo dňa 27.07.2016, NS SR vyjadril: „V zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe nestačí, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal; rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania. Uvedený názor možno v niektorých prípadoch aplikovať nielen na rozhodnutie správnych orgánov, ako na výsledok ich činnosti ale aj na samotný priebeh správneho konania, zdokumentovaný v administratívnom spise.“

34. Riadne odôvodnenie je dané priamo hypotézou ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku a ako také, je podmienkou preskúmateľnosti rozhodnutia. Už s ohľadom na uvedené, keď žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil podmienky naplnenia obsahu ust. § 88 ods. 1 pís. b/ v spojení s odsekom 4 cit. ustanovenia ZoPC, t.j. vôbec neposkytol argumentáciu pre určenie časového horizontu zaistenia žalobcu práve v uvedenej dĺžke, vytvoril právny základ na naplnenie dispozície písm. c/ a d/ ods. 1 ust. § 191 SSP.

35. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 167 ods. 1 S.s.p. avšak rešpektujúc skutočnosť, že žalobca náhradu trov konania priznať nežiadal, súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

36. Žalobcu, pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Rozsudok krajského súdu vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty sedem dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods. 2 písm. d/ SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak: a/ sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440; b / sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol; c/ smeruje len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Podľa § 440 SSP:

1. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,

c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
e / vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
f / nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
j / podanie bolo nezákonne odmietnuté.

2. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Lehoty na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť a/ označenie napadnutého rozhodnutia, b/ údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c/ opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (sťažnostné body) d/ návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak a/ má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b/ ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/; c/ je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).